

Arrest

nr. 159 786 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RUYCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 25 mei 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 26 mei 2015.

1.2. Uit een HIT Eurodac-onderzoek naar de vingerafdrukken blijkt dat de verzoekende partij reeds geregistreerd werd in Griekenland op 2 mei 2015 en in Italië op 18 mei 2015.

1.3. Op 29 juni 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen

welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

1.4. Op 29 april 2015 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht worden stilziggend in te stemmen met de terugname van de verzoekende partij.

1.5. Op 14 juli 2015 stemmen de Italiaanse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk in met hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

1.6. Op 3 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Irak, vroeg op 26.05.2015 asiel in België. Hij legde de volgende documenten voor : een identiteitskaart van Irak met nummer 00422889, afgegeven op 17.07.2012; een nationaliteitsbewijs met nummer 0747659, afgegeven op 08.05.2008; een rijbewijs met nummer 0702020, afgegeven op 01.06.2014 en een attest van domicilie, afgegeven op 17.09.2008.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 02.05.2015 en op 18.05.2015 werden geregistreerd in respectievelijk Mytilini (Griekenland) en Otranto (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 23.06.2015 en verklaarde dat hij op 31.12.2014 van Bagdad naar Turkije vloog. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen een maand legaal in Turkije en vervolgens drie maanden illegaal. Vervolgens reisde hij vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. De betrokkene kreeg naar eigen zeggen een zes maanden geldige verblijfstitel in Griekenland, maar reisde na een verblijf van zeventien dagen in een hotel in Athene per boot verder naar Italië. Na een verblijf van zeven dagen in een islamitisch opvangcentrum in Milaan vervolgde hij per trein zijn weg naar België, waar hij naar eigen zeggen op 25.05.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië en dat hij zwaar werd mishandeld door de Italiaanse politie.

Op 29.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat er volgens hem in geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Tijdens het verhoor stelde de betrokkene dat hij België als eindbestemming had en van België houdt omdat het de mensenrechten respecteert. Hij stelde dat hij tegenover de Italiaanse instanties aangaf dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en daarop zwaar werd geslagen met een gebroken neus en een verergering van reeds bestaande rugproblemen als gevolg. De betrokkene voegde toe dat hij werd vastgebonden op een stoel en dat zijn vingerafdrukken vervolgens werden genomen met gebruik van brute kracht.

Middels tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 31.07.2015 en 27.08.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat hij bij aankomst door de Italiaanse ordediensten werd aangevallen. Van een groep vluchtelingen zouden enkel de betrokkene en een Syrische man hardhandig zijn aangepakt. De betrokkene werd naar eigen zeggen hardhandig verplicht zijn vingerafdrukken te laten nemen. Daarna werd hij naar eigen zeggen weggestuurd. Verder stelt de betrokkene dat de situatie voor asielzoekers in Italië allesbehalve is en dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië dezelfde zijn als in Griekenland. De betrokkene voert in concreto aan dat hij

geen effectieve toegang zal krijgen tot de asielprocedure, tot betrouwbare informatie, tot een advocaat en tolk en dat de omstandigheden in de Italiaanse opvangcentra erbarmelijk zijn. De betrokkene verwijst onder meer naar de meest recente update van het rapport van Asylum Information Database; US DOS, US Department of State, "Country Report on Human Rights Practices 2014, Italy, 25.06.2015; Dublin II Regulation National Report, European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 19.12.2012; AIDA, "Mind the Gap : an NGO perspective on challenges to accessing protection in the common European system", 10.09.2014 e.a. In het schrijven d.d. 27.08.2015 wordt melding gemaakt van rugproblemen, die door de vermeende hardhandige aanpak van de Italiaanse politie zouden zijn verergerd. Op 13.10.2015 heeft de betrokkene een afspraak voor een heelkundige ingreep aan de neus. De betrokkene argumenteert dat hij hierdoor in een kwetsbare positie verkeert. Bij het schrijven zijn drie attesten gevoegd : een attest d.d. 13.08.2015, weergevende dat hij op 13.10.2015 een heelkundige ingreep aan de neus zal ondergaan; een attest d.d. 08.08.2015 dat gewag maakt van een "matige en relatief beperkte paramediane discopathie" en van een kleine avulsiefractuur en een verslag d.d. 03.06.2015 waarin melding wordt gemaakt van een hernia ("Petite hernie discale à large rayon, postérocentrale à, paramédiane gauche au niveau L/S avec probable conflit discoradiculaire S gauche. Discret débord discal global L4/L5. Pas d'autre anomalie significative décelée, notamment aucun signe de lésion osseuse post-traumatique").

Betreffende de argumenten van de betrokkene ter ondersteuning van zijn vraag voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het vermeende registreren van de vingerafdrukken met geweld en betreffende de vermeende mishandelingen door de Italiaanse politie dient te worden opgemerkt dat Verordening (EG) 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar (artikel 4) of vreemdelingen vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat zijn aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 8). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 4 en artikel 8 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betreffende het

vermeende gebruik van geweld bij de registratie van de vingerafdrukken wijzen we er op dat het de met de grenscontrole belaste instanties is toegestaan gebruik te maken van dwang bij een weigering tot registratie. Hieromtrent merken we op dat het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit worden gewaarborgd door artikel 3 van het EVRM. Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene de registratie van zijn vingerafdrukken- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Italiaanse politie met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse politie, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties en zijn verwondingen laten attesteren. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Zonder de impact van een dergelijk incident te willen onderschatten merken we op dat indien de betrokkene daadwerkelijk slachtoffer was van gewelddadig optreden door de politie dit niet impliceert dat asielzoekers in Italië vanwege hun status risico lopen op systematisch en algemeen verbreid geweld door de politiediensten. Recente rapporten maken alleszins geen gewag van een systematische en algemeen verbreide tendens van geweldsgebruik van politiediensten op asielzoekers.

Verder wensen we te benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij tegenover de Italiaanse instanties stelde dat hij geen asiel wilde vragen in Italië en wilde door reizen naar België. Het kan ons inzien de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat een persoon, die uitdrukkelijk aangaf geen toegang te willen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verstrekke.

Betreffende het argument dat de situatie van asielzoekers in Italië dezelfde als die in Griekenland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1989 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene rugproblemen te kennen. Deze verergerden volgens de betrokkene door de mishandelingen door de Italiaanse politie. Zoals reeds werd opgemerkt wordt ook in het schrijven d.d. 27.08.2015 melding gemaakt van rugproblemen, die door de vermeende hardhandige aanpak van de Italiaanse politie zouden zijn verergerd en wordt gemeld dat de betrokkene op 13.10.2015 een afspraak heeft voor een heelkundige ingreep aan de neus. De betrokkene argumenteert dat hij hierdoor in een kwetsbare positie verkeert. Bij het schrijven d.d. 27.08.2015 vinden we drie attesten terug : een attest d.d. 13.08.2015, weergevende dat hij op 13.10.2015 een heelkundige ingreep aan de neus zal ondergaan; een attest d.d. 08.08.2015 dat gewag maakt van een "matige en relatief beperkte paramediane discopathie" en van een kleine avulsiefractuur aan de linkerpols en een verslag d.d. 03.06.2015 waarin melding wordt gemaakt van een hernia ("Petite hernie discale à large rayon, postérocentrale à paramédiane gauche au niveau L/S avec probable conflit disco-radicaire S gauche. Discret débord discal global L4/L5. Pas d'autre anomalie significative décelée, notamment aucun signe de lésion osseuse post-traumatique"). We merken op dat er sprake is van een hernia en een kleine fractuur aan

de linkerpols. De betrokkene krijgt kinesitherapie. Op 13.10.2015 heeft hij een afspraak voor een heelkundige ingreep aan de neus. We zijn van oordeel dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming toegang zal hebben tot gezondheidszorg, reeds in België aangevatte behandelingen, zoals de kinesitherapie waarvan boven sprake, in Italië kunnen worden verder gezet en geplande ingrepen, zoals de boven vermelde ingreep aan de neus, ook in Italië kunnen worden uitgevoerd. Op basis van deze elementen kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid. We benadrukken dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 14.07.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet

verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte verder melding van een in Duitsland verblijvende tante langs moederszijde.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

1.6. Bij arrest nr. 152 325 van 11 september 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing.

1.7. Verzoeker werd op 21 september 2015 teruggebracht naar Italië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij niet meer beschikt over het rechtens vereiste actueel belang, nu de bestreden beslissing werd uitgevoerd. Zij stelt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en dat, wat de verblijfsweigering betreft, *“kan worden aangenomen dat de verzoekende partij haar asielaanvraag zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties.”*

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing. Verweerder kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde vaststelling impliceert evenwel niet dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf, waarin wordt bepaald welk land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Het standpunt van verweerder dat *“kan worden aangenomen dat verzoekende partij haar asielaanvraag zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties”* is niet meer dan een veronderstelling en laat de Raad dus niet toe te concluderen dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Artikel 29, derde lid van de verordening nr. 604/2013 luidt daarenboven als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ondanks het feit dat verzoeker naar Italië werd gebracht, zijn juridische situatie nog kan wijzigen en nog kan leiden tot het door hem nagestreefde resultaat.

De exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 51/5 en 71/3, §3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 lid 2 en 17 van de Dublin-III-verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij licht het middel toe als volgt :

“4.1.1.

Aan de verzoekende partij werd op 3 september 2015 (kennisgeving 3 september 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend (stuk 1 en stuk 3)

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22 (7) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese

regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die

1 Hierna verkort: Dublin – III Verordening

tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)"

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat op 18 mei 2015 de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Otranto (Italië) werden geregistreerd;
- een impliciet akkoord van Italië na het verzoek van overname dd. 29 juni 2015 en het feit dat Italië alsnog, op 14 juli 2015, zou hebben gereageerd.
- het gebruiken van dwang bij het afnemen van vingerafdrukken "normaal" is;
- verzoeker heeft nagelaten om bij de bevoegde instanties klacht in te dienen;
- er garanties zijn dat de verzoekende partij de in België opgestarte medische behandelingen kan verder zetten;
- het feit dat de asielprocedure in Italië correct verloopt en er geen enkele aanleiding is om te vrezen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;
- er geen feiten zijn die wijzen dat de projecten, die werden opgestart in het kader van de Dublin III Verordening en een tijdelijk karakter hebben, niet zouden worden verlengd;
- de verzoekende partij in Italië een asielaanvraag kan indienen;
- het feit dat er betreffende de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers moeilijkheden kunnen voorkomen, doch de Italiaanse regering niet onverschillig blijft voor deze moeilijkheden;

- het gegeven dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om te kunnen spreken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest.

De verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar een rapport van UNHCR van juli 2013, een rapport van ECRE en het rapport van AIDA, die up to date is tot januari 2015, een artikel van AIDA dd. 9 september 2014, een rapport van de Raad van Europa dd. 9 juni 2014, een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe en NOAS van 2011.

De verwerende partij steunt zich op verschillende rapporten, maar dit is zeker geen voldoende informatie, noch is dit de meest recente informatie.

De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij gezien de verzoekende partij in het bezit is van veel recentere informatie dan de gedateerde en niet zeer actuele algemene informatie die de verwerende partij aanhaalt teneinde hun standpunt te onderbouwen (zie hierna).

Nochtans wijst de verzoekende partij er op dat het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient de verwerende partij zich in het kader van een Dublin – overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

« Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c.

Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. »

(CCE 22 février 2015, n° 138 950).

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énervé ce constat. »

(stuk 39, CCE 29 juni 2015, n° 148 685)

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

4.1.2.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, wenst de verzoekende partij in casu te benadrukken dat er sprake is van een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier en vindt de behandeling, die de verzoekende partij in Italië kreeg, maar meer dan normaal.

De verzoekende partij heeft bij zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied aan de lijve mogen ondervinden hoe asielzoekers er behandeld worden en hoe precair de situatie daar is. De mishandelingen waarvan sprake kunnen in deze moeilijk betwist worden. Bovendien worden er medische attesten voorgelegd die de situatie van de verzoekende partij bewijzen. De verzoekende partij heeft er blijvende gevolgen aan overhouden en dient verder medisch opgevolgd te worden. Op 13 oktober 2015 volgt een operatie aan de neus (stuk 40)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij hardhandig werd aangepakt niet betwist.

Groot is echter de verbazing om te moeten lezen dat de verwerende partij dergelijke behandelingen maar meer dan normaal vindt “betreffende het vermeende gebruik van geweld bij de registratie van de vingerafdrukken wijzen we ze op dat het de met grenscontrole belaste instanties is toegestaan gebruik te maken van dwang bij een weigering van tot registratie.”

Het is toch absurd dat dergelijke toestanden toegelaten zijn in een land waar zagezegd de rechten van asielzoekers worden gerespecteerd!?

Ook had de verzoekende partij volgens partij maar klacht moeten indienen bij de bevoegde instanties. Het hoeft geen betoog dat de verzoekende partij, na deze mishandelingen te hebben meegemaakt, een angst ten opzichte van de Italiaanse autoriteiten heeft gecreëerd. De verzoekende partij wou zichzelf beschermen, en verhinderen dat hij opnieuw aan mensonterende behandelingen zou worden blootgesteld.

Hoewel deze elementen zich in het administratief dossier bevinden heeft de verwerende partij geenszins rekening gehouden met deze elementen en het feit dat de verzoekende partij dienaangaande tot een kwetsbare groep behoort. Gelet op de feitelijke gegevens die de verzoekende partij aan de verwerende partij heeft meegedeeld, maar ook uit het schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij als de

medische attesten blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk tot een dergelijke groep behoort waarvoor er individuele garanties dienen te worden gegeven.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een zeer recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Italië, niet op straat zal belanden.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partij zet vet)

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer de verzoekende partij op het Italiaans grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan de verzoekende partij worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. Er is grote onzekerheid over het feit of hij al dan niet op straat zal belanden.

Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij afkomstig is van Irak, een land dat zich op heden ontgensprekelijk in een oorlogssituatie bevindt.

4.1.3.

De verzoekende partij wijst er op dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens lidstaten, waaronder dus ook Italië, individuele asielzoekers een reële en voldoende gelegenheid moeten bieden om een asielaanvraag in te dienen.

Een reële en voldoende gelegenheid houdt in dat de toegang tot en de behandeling van de asielprocedure, volgens de rechtspraak van het Europese Hof, moet voldoen aan verschillende punten waar individuele asielzoekers recht op hebben.

Hieronder wordt per punt gesproken wat dit specifiek inhoudt en zal aan de hand van objectieve informatie worden aangetoond dat de asielprocedure in Italië hier absoluut niet aan voldoet.

4.1.3.1. Effectieve toegang tot de asielprocedure

Uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Gebremedhin tegen Frankrijk² en het arrest Sharifi tegen Italië en Griekeland³ blijkt dat een effectieve toegang tot de asielprocedure wordt vereist:

“En outre, la Cour a déjà estimé plus haut, sur le terrain de l'article 4 du Protocole n° 4 que, contrairement aux dires du Gouvernement, dans le port d'Ancône les requérants ont été remis sur – le – champ par les autorités des frontières aux capitaines des ferry – boats et n'ont pas eu accès à un interprète ni à des agents pouvant leur fournir les informations minimales nécessaires à propos du droit d'asile et de la procédure pertinente. Il y a, en l'espèce, un lien évident entre les expulsions collectives dont les requérants ont fait l'objet dans le port d'Ancône et le fait qu'ils ont été concrètement empêchés de demander l'asile ou d'avoir accès à une quelconque autre procédure nationale satisfaisant aux exigences de l'article 13. Dès lors, la Cour estime qu'il y eu également violation de l'article 13, combiné avec l'article 3 de la Convention et l'article 4 du Protocole n° 4. Compte tenu de cette conclusion et eu égard aux circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner les griefs des requérants sous l'angle de l'article 13 combiné avec l'article 2 »

(ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure, zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is in Italië niet gegarandeerd. Volgens de bestreden beslissing van de verwerende partij zou dit absoluut geen probleem zijn en zou de verzoekende partij een asielaanvraag kunnen indienen. Echter blijkt in de bestreden beslissing nergens of de verwerende partij hier wel effectieve garanties voor heeft.

Doch, een louter impliciet akkoord zonder effectieve garanties biedt aan de verzoekende partij geen voldoende waarborgen. Zo is toegelaten worden niet gelijk aan een effectieve mogelijkheid tot het doorlopen van een asielprocedure.

Gelet op de voorhanden zijnde objectieve informatie kunnen er ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

² ECHR, Gebremedhin v. France, 26 april 2007, App. n° 25389/05

³ ECHR, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09

“The Procedures Directive not only regulates the procedures for examining claims but also makes clear that asylum seekers must be given appropriate information so as to enable them to make those claims. Article 6 of the Procedures Directive regulates access to the procedure, providing details as to whom and under what circumstances an application may be made. In particular, Article 6 (1) requires States to register an application within three working days or, within six working days, when an application is submitted to authorities other than those responsible for its registration.

Directive 2013/32/EU (Recast Procedures Directive) In the recast Procedures Directive, Article 6 distinguishes between making an application, registering an application and lodging an application.⁸³ Article 6 (1) specifies that when an application is 'made' to the competent authority it shall be 'registered' within three working days. Article 6 (2) obliges States to ensure that individuals have an effective

opportunity to lodge an application as soon as possible and a failure to 'lodge' an application may be treated as an implicit withdrawal. Article 6 (2) and (3) of the recast Directive states that Member States may require that an application for asylum be lodged, in person and/or at a designated place.

Problems have arisen in some jurisdictions where those in need of international protection were unable to make their claims, the recast addresses this. Article 6 (1) provides that Member States shall ensure that other authorities which are likely to receive applications for international protection such as the police, border guards, immigration authorities and personnel of detention facilities have the relevant information and training to inform applicants as to where and how applications for international protection may be lodged."

(stuk 4: ECRE, "The application of the EU Charter of Fundamental Rights to asylum procedural law", dd. Oktober 2014, p. 41-42, te consulteren op <http://www.ecre.org/component/downloads/downloads/937.html>, verzoekende partij zet vet)

De verzoekende partij wenst ook op te wijzen op het feit dat de "goodwill" van de personen waarmee een asielzoeker bij zijn binnenkomst in het land geconfronteerd wordt, doorslaggevend kan zijn bij het al dan niet toegang krijgen tot de asielprocedure.

"In Italy and Portugal as explained by police authorities, when there are elements that lead authorities to believe that migrants may be in need of international protection they are immediately admitted to the asylum procedures. In reality, the admission to the asylum procedure much depends on the personal skills, attitude and discretionary power of police officers who conduct such interviews. No guidelines to police authorities have been issued clarifying the content of the first interview with migrants and on interview techniques to be used in particular with vulnerable persons like unaccompanied minors, victims of torture, victims of trafficking and disabled."

(stuk 5: CIR, "Access to Protection: Bridges not Walls", dd. oktober 2014, p. 139, te consulteren op http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECCION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

Een effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië wordt voor de verzoekende partij op heden dus duidelijk niet gegarandeerd.

4.1.3.2. Effectieve toegang tot betrouwbare informatie

In het arrest Ahmadpour tegen Turkije vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure⁴.

Ook dit laat in Italië op verschillende vlakken aan de nodige wensen over. Zo zijn er tal van problemen in het kader van voorzien van informatie aan de asielzoekers:

"The leaflets, both those illustrating the different phases of the asylum procedure and those concerning the reception conditions, are drafted in 10 languages. However, the practice of distribution of these brochures by police authorities is actually quite rare. Moreover, although the Italian legislation does not explicitly state that the information must be provided also orally, in practice it happens but not in a systematic manner and at the discretion of police authorities. Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

The legislation specifies that these leaflets must be elaborated in a language understandable by the asylum seeker or, if this is unfeasible, in English, French, Spanish, Arabic, according to the preference of the person concerned. However, in practice, these leaflets have been drafted by the Ministry of Interior in 10 languages.

In addition, under the law, police authorities should provide, within maximum 15 days from the presentation of the asylum request, information related to the reception conditions of the asylum seekers and hand over information leaflets.

The practice of distribution of the mentioned brochures concerning both the asylum procedure and reception conditions is actually quite rare. In practice, information is not systematically provided, mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the amount of asylum requests and due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators."

(stuk 6: AIDA, "Asylum Information Database, Country Report, Italy", dd. januari 2015, p. 18, 36-37, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

Uit deze informatie blijkt dat er weldegelijk theoretische grondslagen bestaan voor het aanbieden van informatie maar deze theorie wordt niet naar de praktijk omgezet. De brochures worden én niet uitgedeeld én worden slechts in 10 verschillende talen voorzien ... De kans dat een asielzoeker een

brochure in handen krijgt is dus miniem maar de kans dat hij de informatie op de brochure dan ook nog eens begrijpt, is vrijwel onbestaande.

4 ECHR, *Ahmadpour v. Turkey*, 15 juni 2010, App. n° 12717/08

Ook in het kader van de Dublin – III Verordening en zijn procedures moeten de Italiaanse autoriteiten inlichtingen aan de asielzoekers die binnen dergelijke procedures vallen informatie verspreiden maar ook hier treden falingen in het systeem op.

“With the entry into force of the Dublin III Regulation, reception centres for unaccompanied children and children’s homes have been provided by Italian authorities with a new version of the asylum application form which includes new questions. However, information on the applicant’s situation is collected in a superficial way and does not include all the relevant aspects. With regard to the information on the Dublin procedure, a new model has introduced all the amendments adopted through the Dublin III Regulation. However, on the basis of the information acquired by CIR93, at present both the common leaflet as well as the specific brochure for unaccompanied children drawn up by the European Commission, as prescribed by Article 4(3) of the Dublin III Regulation, have not yet been distributed.”

(stuk 7: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari 2015, p. 37, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

Asielzoekers worden zomaar op straat gezet zonder te weten hoe of wat. Italië kan niet aan haar internationale verplichtingen op dit vlak voldoen.

4.1.3.3. Bijstand van een advocaat en tolk

Opdat er sprake kan zijn van een “reële en voldoende” asielprocedure volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het vereist dat een asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat én een tolk⁵.

Ook dit is een groot probleem in Italië, zowel op het vlak van de juridische bijstand als op het vlak van de aanwezigheid van een tolk. Heel veel hangt af van waar de asielzoeker zich bevindt en wederom, de goodwill van de personen waarmee zij geconfronteerd worden. Wederom is in theorie alles mooi voorgesteld maar doet de praktijk iets geheel anders uitschijnen.

“According to the legislation, asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. A distinction should be made between national public funds and those who are allocated by private foundations and associations. In particular, the main source of economic funds provided by Italian institutions is the National Fund for Asylum policies and services, financed by the Ministry of Interior. This fund allowed, inter alia, local entities (municipalities, provinces) to benefit and therefore to allocate through specific projects economic resources to NGOs in order to offer legal counselling services inside CARA-Accommodation Centres for Asylum Seekers in

5 ECHR, *Abdolkhani & Karimnia v. Turkey*, 22 september 2009, App. n ° 30471/08

addition to the legal services provided by the CARA management body. Since 2014 legal services inside CARA are exclusively provided by the CARA management body. With regard to reception facilities belonging to the SPRAR system, each project provides legal assistance for asylum seekers hosted in the centres.

National funds are also allocated for providing information and legal counselling at official land, air, sea border points and where migrants arrive by boat. In addition, some funds for financing legal counselling may also derive from European projects/programmes or private foundations. However, it should be underlined that funds are not sufficient.

(...)

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds.

Asylum seekers that may benefit from a legal assistance or a legal advice before or during the personal interview, especially those who have suffered torture and extreme violence, may have more chances to be granted by the competent Territorial Commission the status of international protection they effectively deserve, accordingly reducing the resort to appeal against a first instance decision. In this context it is important to emphasise that the Procedure Decree foresees the possibility for asylum seekers in a vulnerable condition to be assisted by supporting personnel during the personal interview even though the legal provision does not specify which kind of personnel. During the personal interview the applicant may be accompanied by social workers, medical doctors and/or psychologists.

With regard to the appeal phase, free legal aid (the so-called "gratuito patrocinio"), funded by the State is provided by law. Nevertheless, the Presidential Decree 115/200251 concerning the judicial expenses sets out an important restriction to the enjoyment of this right: only those applicants who may prove to have a yearly taxable income lower than 11,369.24 euros may benefit from the free legal aid. The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. However, the law prescribes that if the person is unable to obtain this documentation, they may alternatively provide a self-declaration of income. (...) In this respect, a complaint recently presented to the Civil Court of Rome led to a successful result, since the Tribunal finally removed the obstacles to the concrete access to free legal aid also to asylum seekers in the province of Rome, establishing the principle that the asylum seeker cannot be forced to address his/her diplomatic or consular authority to demand certifications. In addition, access to free legal assistance is also subject to a merits test by the competent Bar Council ("Consiglio dell'ordine degli avvocati") which assesses whether the asylum seeker's motivations for appealing are not manifestly unfounded. Moreover, it may happen that the applicant is initially granted free legal aid by a Bar Council but, as prescribed by law, the tribunal may revoke the decision if it considers that the admission requirements assessed by the Bar Council are not fulfilled.

Applicants that live in big cities have more chances to be assisted by specialised NGOs or legal advisors compared to those living in remote areas where it is more difficult to find qualified lawyers specialised in asylum law. As already specified, in the Italian legal system the assistance of a lawyer is needed more in the appeal phase. On the basis of CIR experience, qualified lawyers are available to assist asylum seekers in lodging an appeal against the negative decision issued by the determining authorities. Concretely the problem of lawyers in taking on the case is the uncertainty to obtain free legal aid by the State, as well as the delay in receiving State reimbursement, i.e. the small amount of money foreseen for each case. In some cases, lawyers evaluate the individual case on the merits, thereby deciding on whether to appeal the case or not."

(stuk 8: AIDA, "Asylum Information Database, Country Report, Italy", dd. januari 2015, p. 24-25, te consuleren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

"As already amply illustrated in the previous chapter related to the right to information, in Italy legal counselling is generally provided by law through "information portals" at crossing border points, even though the quality of the legal support may differ on the basis of the available financial resources allocated by each Prefecture and consequently by the management body. Access to legal counselling much depends in practice on the attitude and discretionary power of single border guard in allowing the legal advisor or the representative of specialised organisation to meet the migrant concerned."

(stuk 9: CIR, "Access to Protection: Bridges not Walls", dd. oktober 2014, p. 159, te consuleren op

http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECCION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

Met betrekking tot het voorhanden zijn van juridische bijstand is het duidelijk dat er heel wat onzekerheid bestaat. Zoals reeds aangehaald, hangt er veel af van de plaats waar de verzoekende partij zal terechtkomen. Nu het akkoord met Italië echter op een, in eerste instantie, impliciet akkoord gesteund is, bestaat er op dit vlak een zeer grote onzekerheid voor de verzoekende partij.

Ook op het vlak van bijstand van een tolk bestaan er heel wat problemen in Italië:

"Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

At border points these services may not be always available depending on the language spoken by asylum seekers and the interpreters available locally. Because the disembarkation of asylum seekers does not always take place at the official border crossing points, where interpretation services are available, there may therefore be great difficulties to provide promptly an adequate number of qualified interpreters also able to cover different idioms.

In practice there are not enough interpreters available and skilled in working with asylum seekers during the asylum procedure. However, specific attention is given to interpreters ensuring translation services during the substantive interview by determining authorities.

(...)

By law, in all phases of the submission and the examination of the asylum claim, asylum seekers should receive, where necessary, the services of an interpreter in their language or in a language they understand. This provision also prescribes that in case the information on the asylum procedure cannot be provided in the first language required by the asylum seeker, they should be given in English, French, Spanish or Arabic according to the preference expressed by the person concerned.

In practice, there is an overall lack of skilled interpreters at any stage of the asylum process. During the phase of fingerprinting and of the formal submission of the asylum request at the Questura (Immigration Office of the Police), the police authorities do not inform asylum seekers on the different steps concerning the Dublin procedure and the correlated applicants' rights and obligations, or it occurs very frequently that the Immigration Office explains the Dublin procedure in a superficial manner. Furthermore, the information given is not always understandable since it is provided without taking into consideration the education level of asylum applicants. Asylum seekers are not informed on the different criteria applied to identify the Member state responsible under the Dublin Regulation, such as to possibility to join a family member."

(stuk 10: AIDA, "Asylum Information Database, Country Report, Italy", dd. januari 2015, p. 18, 23 en 37, te consulteren op

*http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf,
verzoekende partij zet vet)*

4.1.3.4. Conclusie

De verzoekende partij wenst te wijzen op de duidelijke structurele tekortkomingen in de asielprocedure in Italië. Italië heeft enorme moeite om hun internationale verplichtingen ten opzichte van de asielzoekers te garanderen.

Een schending van artikel 3 E.V.R.M. als een schending van artikel 4 van het EU – Handvest is meer dan reëel.

4.1.4

De situatie in Italië voor asielzoekers is zeer slecht en onmenselijk. De opvang is uiterst summier en het risico dat de verzoekende partij op straat terecht zal komen is weldegelijk zeer groot, dit ongeacht wat de verwerende partij beweert. De levensomstandigheden in Italië zijn op heden dezelfde als in Griekenland. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: M.S.S. vs. Belgium and Greece van 21 januari 20116.

Ongeacht het feit dat Italië zich inspant om opvangmogelijkheden bij te creëren, kan er door de verwerende partij niet ontkend worden dat er zich op het vlak van de opvang in Italië momenteel een groot probleem is.

Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive n'Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - , le temps de l'examen de sa demande d'asile.

(stuk 39, CCE 29 juni 2015, n ° 148 685)

Er zullen in de toekomst mogelijkheden gecreëerd worden maar dit gaat niet van de ene op de andere dag. Wanneer de verzoekende partij naar Italië zal uitgestuurd worden, komt hij er in een mensonwaardige situatie terecht.

De verzoekende partij wenst in dit kader toch op enkele objectieve en betrouwbare informatiebronnen te duiden waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de huidige situatie meer dan louter over enkele voorvallen gaat.

Verschuillende objectieve en betrouwbare bronnen bevestigen onder andere de precaire omstandigheden waarin asielzoekers in Italië terechtkomen. Het land heeft bijvoorbeeld enorm veel moeite met het nakomen van haar internationale verplichtingen.

"The report written by the Italian Council for Refugees (CIR) illustrates how obstacles still prevent asylum seekers from accessing adequate reception. For example, asylum seekers claiming asylum at police headquarters can be accommodated in reception centres only after the formal registration of their asylum claim, which may happen long after the person has been fingerprinted, thus leaving people sleeping rough on the streets. In contrast, asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to emergency temporary reception centres (CAS), regardless of the formal registration of their applications. Furthermore, the quality of assistance varies between the different reception centres. Over 35,000 people were accommodated in temporary accommodation centres (CAS) in 2014 and 2015. The reception conditions and services provided in these centres are not being monitored at the national level. Accommodation Centres for Asylum Seekers (CARA) and short-term accommodation centres (CDA), host around over 9,000 asylum seekers who receive basic services in large, overcrowded buildings. UNHCR has warned that asylum seekers at CARA reception centres still face poor living conditions, due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies as well as the complete lack of integration perspectives. Overall, centres are overcrowded and sometimes placed in remote locations. Centres of the SPRAR network, providing over 20,000 places, ensure more and better services, such as mediation and legal counselling."

(stuk 37: ECRE, "ECRE Weekly Bulletin", dd. 30 april 2015, te consulteren op <http://us1.campaign-archive1.com/?u=8e3ebd297b1510becc6d6d690&id=e42964d592#Aida: Italy, verzoekende partij zet vet>)

"The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees – including many considered vulnerable – without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries.

The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing."

(stuk 11: Norwegian Organisation for Asylum seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; p 5, te consulteren op <http://www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf>, verzoekende partij zet vet)

"The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project, while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 returnees around 314 people were given accommodation."

(stuk 12: Pro Asyl, "The Living Conditions of Refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender", dd. 28 februari 2011, te consulteren op http://www.proasyl.de/fileadmin/fm-dam/q_PUBLIKATIONEN/2011/Italyreport_en_web_ENDVERSION.pdf)

"The other 88 % were exposed to homelessness, if they were lucky, they were provided with a train ticket at the airport Rome Fiumicino. None of the Dublin returnees the authors spoke to actually knew the NGO Acriconfraternità (Acf) at the airport which is supposed to take care for Dublin returnees who arrive there."

(stuk 13: Pro Asyl, "Summary of the report "Zur Situation von Flüchtlingen in Italien" from Dominik Bender and Maria Bethke", dd. 28 februari 2011, verzoekende partij zet vet)

"(...) "Many refugees, particularly from Syria and Eritrea, wish to reach other EU destinations, such as Germany, The Netherlands or Sweden where they can count on the support of friends or relatives, more job opportunities and more protective welfare systems", noted Christopher Hein, Director of the Italian Council for Refugees.

(...)

The arrival of thousands of people by sea to a circumscribed geographic area, in an extremely short period, presents Italy with a considerable humanitarian and operational challenge. To respond to the increased arrivals of migrants and refugees, Italy has expanded the number of reception places for asylum seekers and set up temporary structures. As a result, currently 60,000 asylum seekers are currently housed in Italy. Nevertheless, the standards of Italian reception facilities vary across the country and the structures are stretched to their limit. Reception centres in southern Italy are hosting 55% of the asylum seekers, with those in Sicily accommodating more than 25%.

The deficiencies in the Italian reception system, though, affects people who have already been granted a protection status more than those who have newly arrived. Refugees who cannot access the system find themselves without any support and many try to reach other EU countries in search of better living conditions and integration prospects."

(stuk 14: AIDA – Asylum Information Database, "ITALY Over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European countries", te consulteren op http://www.asylumineurope.org/files/resources/one-pager_it.pdf, verzoekende partij zet vet)

"The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis.

The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an "unacceptable" incident.

The refugees "were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink," said the EU body's spokesperson Carlotta Sami told AFP. The immigrants from Mali, Guinea Bissau, Ghana, Nigeria, Senegal and Syria were transported in two busloads to Milan and Rome where they were abandoned in car parks.

(...)

Italy has been hit by an influx of illegal immigrants since the beginning of this year, with over 50,000 illegal immigrants seeking refuge in the Mediterranean country since January. The government has been hard-pressed to deal with the situation and has called on the EU to intervene. (...)"

(stuk 15: RT – Robert Half, “Italy leaves hundreds of refugees stranded without food –Un”, dd. 11 juni 2014, te consulteren op <http://rt.com/news/165296-italy-abandon-refugees-un/>, verzoekende partij zet vet)

□ “the Italian authorities should ensure the respect of the principles set by the jurisprudence of the Strasbourg Human Rights Court and the Luxembourg Court of Justice of the European Union.. As a consequence, any transfer to Greece should be suspended and Italy should take over responsibility for examining protection requests presented in Italy. Furthermore, before the adoption of any decision of transfer the Dublin Unit should make a precise evaluation of the situation existing in the destination Member State and apply the sovereignty clause any time there is the risk of a violation of human rights in that State;

(...)

□ the Italian authorities should guarantee the right of asylum seekers to reception that respects the European standards. It is necessary to create a central coordination of the different actors in charge of reception and assistance, to raise the number of accommodation places without using always emergency remedies, to guarantee the right to reception also during the period prior to formalization of the asylum claims and to coordinate the services in order to realize an effective integration path;

□ the Italian authorities should improve the access to the effective remedies through an easier way to get free legal aid directly providing lawyers specialized in asylum matters;”

(stuk 16: Dublin II Regulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 19 december 2012, p 52, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf>, verzoekende partij zet vet)

21

“On the one hand, adequate reception capacities, proper identification and subsequent control of the movements of the identified people, and swift and transparent processing of mixed migration flows are requirements that need to be fully met by the Italian authorities.

(...)

The Assembly therefore calls on the Italian authorities to implement a comprehensive series of measures to deal with mixed migratory arrivals in Italy, including:

with regard to managing the arrival of mixed migratory flows, to:

(...)

7.1.4. ensure the respect for principles and provisions of the Dublin Regulation as regards the responsibilities of the country of first arrival;

with regard to reception and detention capacities, to:

7.2.1. ensure adequate reception conditions and medical assistance in accordance with relevant human rights and humanitarian standards;

7.2.2. set up an independent monitoring body to check that conditions and standards in reception and detention facilities are in compliance with international standards;

7.2.3. reduce the eighteen-month maximum period of time allowed for the detention of foreign nationals without any legal permit to stay;

7.2.4. step up the exchange of best practices in terms of governance, and provide training courses for operating staff in the field of migration;

7.2.5. facilitate access to the reception and detention centres by international organisations and non-governmental organisations (NGOs);

7.2.6. properly inform irregular migrants, asylum seekers and refugees of their rights and obligations.

(...)”

(stuk 17: Parliamentary Assembly, “The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores”, 9 juni 2014, p 3-4, te consulteren op

<http://www.assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewPDF.asp?FileID=20941&lang=en>, verzoekende partij zet vet)

“The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception, is the lack of places, be them within the SPRAR system or the CARA system. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort to further temporary, extemporaneous or “emergency” solutions (hotels, former schools, former military barracks, “bed & breakfasts”,...) with a very poor level of services and no coordination with the other existing systems of reception.

(...)

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the “lucky ones” who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the “unlucky ones” who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR.”

(stuk 18: Asilo in Europe, "The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua", dd. 7 maart 2014, te consulteren op <http://asiloineuropa.blogspot.it/2014/03/the-future-of-italian-reception-system.html>, verzoekende partij zet vet)

"An estimated 6,000 people, many of them Syrians and Eritreans, have been rescued by Italy's navy in four days and thousands more asylum seekers keen to reach Europe have gathered in Libya, the U.N. refugee agency on Friday.

The UNHCR urged the European Union to help Italy provide more reception facilities and find "durable solutions" for asylum seekers fleeing war and persecution. (...)"

(stuk 19: Voice of America, "UNHCR Urges EU to Help Italy With Tide of Refugees", dd. 9 april 2014, te consulteren op <http://www.voanews.com/content/reu-italy-needs-eu-help-to-handle-tide-of-refugees/1891161.html>, verzoekende partij zet vet)

"There is lack of adequate accommodation for families and children in Italy. The larger CARAs provide inadequate accommodation for asylum-seeking children. Children with an international protection status are accommodated for a limited period of time at best. Numerous families and single parents with minor children therefore live in squats or church emergency shelters. Sometimes children are accommodated separately from their parents and placed in institutional care.

(...)

In Italy, the living conditions of children in squats and emergency shelters constitute a risk to their physical and psychological safety, health and development. Italy is in breach of the right to have the best interests of the child taken into account as a primary consideration by leaving children in these situations or separating them from their parents. Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child."

(stuk 20: OSAR, "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees", dd. oktober 2013, p 61 en 63, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>, verzoekende partij zet vet)

"Mare Nostrum ("Our Sea") is credited by the Italian government and NGOs on the ground with having saved countless lives. But Rome is determined that it should not continue to shoulder the burden alone. On Tuesday, Renzi told parliament: "A Europe that tells the Calabrian fisherman that he must use a certain technique to catch tuna but then turns its back when there are dead bodies in the sea cannot call itself civilised."

(...)

For those who do end up housed in one of the makeshift centres, the future is not much more certain. In the eastern port of Augusta, which has found itself playing a central role in the Mare Nostrum reception strategy not long after its local council was dissolved for mafia infiltration, a former primary school has been reopened to give basic food and shelter to some of the large numbers of unaccompanied minors who have come into port this year.

(...)

NGOs on the ground say greater coordination is desperately needed in order to facilitate swift transfers to appropriate reception structures throughout Italy. "We continue to talk of an emergency about migrants ... It's not possible to talk about an "emergency" after 20 years," says Valastro. "So we need to have a plan." There are concerns that if the ad-hoc strategy continues and worsens through the summer, the social tensions that as yet have remained mild may be exacerbated. In Librino, a neglected part of Catania where a sports hall has been used as a temporary reception centre, the authorities moved the migrants to another hall, reportedly following concern from locals. But, surveying the scene at the Palanitta – a mass of unkempt mattresses, discarded clothes and other detritus lying between two redundant goalposts – one local is still angry. "This is what we're left with," he says, declining to give his name. "This is the only place where the children of this neighbourhood can come and play sport; now look at it. OK, there are going to be these boat landings. But there should be proper places for them to go. They can't just pick a place like this and say: that one."

(stuk 21: The Guardian, "Europe's migrant influx: 'we need help but we don't know where from'", dd. 25 juni 2014, te consulteren op <http://www.theguardian.com/world/2014/jun/25/sp-boat-migrants-risk-everything-for-a-new-life-in-europe>, verzoekende partij zet vet)

"The system has always been characterized by a chronic lack of places that has brought to the creation of parallel reception systems run by the Civil Protection and established to tackle emergencies. Emergencies are the massive flows that disembarked on the Italian coasts in the last years – the most recent arrivals refer to the so-called "North Africa Emergency". According to NGOs, such inadequate and

fragmented system wastes resources and provides beneficiaries with ineffective integration processes. In such a framework the international protection seeker during the procedure for the determination of the responsible Member State is more affected from the gaps of the reception system. In fact, from the moment of the notification of the transfer decision the claimant often remains outside a reception facility without his/her actual removal is carried out.”

(stuk 22: Dublin II Regulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, dd. 19 december 2012, p. 39, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/514054492.pdf>, verzoekende partij zet vet)

“The current situation for the refugees and asylum seekers in Italy and Greece seems to be worsening. The Telegraph reports the closing of three migration centers in Sicily where the migrants were reportedly “treated like animals.” (stuk 38, EEPA, “No binding distribution key for 40,000 refugees from Italy and Greece”, 23 juli 2015, te consulteren op <http://www.eepa.be/wcm/eu-news/167-eepa-by-theme/eu/3818-no-binding-distribution-key-for-40-000-refugees-from-italy-and-greece.html>).

Ook UNHCR heeft recent, in zijn aanbevelingen aan Italië, benadrukt dat de opvangmogelijkheden in Italië volledig ontoereikend zijn. De influx aan vluchtelingen heeft zonder meer een nefaste invloed, ook voor Dublin – terugkeerders.

“As to the Receptions Directive, UNHCR encourages Italy to reform CARAs due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies, as well as the complete lack of integration perspectives. (...) Furthermore, reception centres should be considered legal residence for civic registry, thereby facilitating social inclusion. (...)

Additionally, limited reception capacities as well as a lack of political and financial programming, according to the UNHCR, further hinder access to adequate reception conditions.”

(stuk 23: “UNHCR: Comments on the transposition of the Procedures and Reception Directives in Italy” dd. 5 februari 2015, United Nations, te consulteren in ELENA Weekly Legal Update, 27 maart 2015, te consulteren op

https://www.unhcr.it/sites/53a161110b80eeaac7000002/assets/54e7099c0b80ee68150053c8/Nota_UN_HCR_sul_recepimento_delle_Direttive_2013.32.UE_e_2013.33.UE.pdf?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937, verzoekende partij zet vet)

En ook in de laatste update van het “Country Report: Italy” van AIDA, Asylum Information Database, blijft de bezorgdheid over de slechte omstandigheden in de vele opvangcentra bestaan.

“In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information. (...) The issue of inadequate living conditions of asylum seekers in Italy has gained increasing attention from other EU Member States, due to the rising number of appeals filed by asylum seekers against their transfer to Italy on the basis of the Dublin Regulation. As emphasized by the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe in its report on Italy, “a number of judgements by different administrative courts in Germany have suspended such transfers, owing notably to the risk of homelessness and a life below minimum subsistence standards (...) Concerns have been raised also about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. (...) With regard to the emergency reception facilities established on the basis of the increased number of arrivals by sea, at this stage there is no information available on reception conditions in such centres.”

(stuk 24: AIDA, “Country Report: Italy”, dd. januari 2015, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937, verzoekende partij zet vet)

In dit laatste rapport wordt ook de situatie voor de “Dublin-terugkeerders” nader toegelicht.

“Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure. For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again. (...)

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within

reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration.”

(stuk 24: AIDA, “Country Report: Italy”, dd. januari 2015, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=256d072943-WLU_27_03_2015&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-256d072943-419586937, verzoekende partij zet vet)

Ten overvloede wijst de verzoekende partij op een recent artikel dat verscheen nadat in het kader van een Europese missie enkele vluchtelingenkampen in Italië werden bezocht. Ook hieruit blijkt de schrijnende toestand waar asielzoekers zich in bevinden.

« Les visites ont clairement montré que les défis auxquels nous faisons face sont grands, et que la législation européenne n'est pas toujours respectée. La situation des mineurs non accompagnés est particulièrement inquiétante. La situation de l'accueil des demandeurs d'asile en Italie est clairement une conséquence de l'échec des politiques et règlements européens, et impose aux décideurs politiques d'assumer leurs responsabilités. Nous devons admettre l'échec et les conséquences inacceptables du règlement Dublin, et démanteler les frontières de l'UE afin de rendre disponibles les ressources nécessaires à l'amélioration des procédures d'accueil des demandeurs d'asile et de garantir le respect des droits de ces personnes. (...) Cela démontre clairement le manque de transparence quant aux responsabilités concernant les structures temporaires, qui semblent être hors des « procédures normales ». [...] Les mineurs non accompagnés (MNA) ont dit n'avoir vu ni avocat ni association depuis leur arrivée. Une personne est venue expliquer les procédures prévues pour les MNA, mais sans donner son nom ni le moindre contact, et les MNA n'ont pas su dire de qui il s'agissait.”

(stuk 25: Mirgreurop, “Italie [Fr, It, En] Compte – rendu des visites au stade Palespedinie (Catane) et aux CIE – CARA de Caltanissetta”, dd. 20 maart 2015, te consulteren op <http://closethecamp.org/2015/03/20/italie-fr-it-en-compte-rendu-des-visites-au-stade-palespedini-catane-et-au-cie-cara-de-caltanissetta/>, verzoekende partij zet vet)

4.1.5.

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers slechts zeer kort in opvangcentra terecht kunnen en deze opvangcentra vaak niet aan internationale standaarden voldoen, dat er tekortkomingen zijn in de asielprocedure zelf, enz... is het op heden niet verantwoord om zonder enige individuele garantie de verzoekende partij te laten terugnemen door Italië.

Ongeacht het feit dat de bestreden beslissing een lijvige uiteenzetting van argumenten bevat, is de motivering op zich niet voldoende om te stellen dat er met alle elementen eigen aan het dossier rekening werden gehouden, zijnde de actuele situatie in Italië en de precaire situatie van de verzoekende partij.

Ook de hierboven Europees geciteerde rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van de verzoekende partij nu de verwerende partij geenszins over individuele garanties beschikt, nu in het licht van de door verzoekende partij aangebrachte informatie het helemaal niet te verantwoorden valt dat de verzoekende partij zou worden overgebracht naar Italië.

Vooreerst wenst de verzoekende partij te wijzen op een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 16 juni 2015 waarin de Raad een gelijkaardige beslissing, bijlage 26 quater, met uitzetting richting Italië met uitvoering van haar annuleringsbevoegdheid heeft geannuleerd. De Raad besliste dat de Belgische asielautoriteiten in het kader van de huidige situatie in Italië, en in het kader van de Dublin – III Verordening, een volledige en gegrond onderzoek dient te voeren wanneer zij dergelijke beslissingen tot repatriëring neemt. Bovendien dienen zij hierbij in alle voorzichtigheid te handelen.

« À cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits d l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, au vu de la situation délicate et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions.

(...)

Il tient à rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy. CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)]. »

(stuk 36: CCE n° 147 792 du 16 juin 2015 dans l'affaire 167 689 / VII)

Reeds in het verleden werd, meermaals, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid

geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118).

(RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(RvV nr. 138 940 dd. 230 februari 2015)

4.1.6.

Op heden is er een humanitaire crisis voor de vele vluchtelingen aan de gang. Dat kan gelet op de zeer recente en talrijke berichtgevingen omtrent de ongelukken met bootvluchtelingen op de Middellandse zee niet ontkend worden.

Ook hier dient in het licht van de Dublin-procedures ontegensprekelijk rekening mee gehouden te worden aangezien Italië door het (terug)zenden van Dublin-terugkeerders nogmaals een extra last op haar schouders krijgt.

Verschillende malen kwam reeds een roep van Italië om vanuit Europa meer hulp te bieden aan Italië maar ook aan de vluchtelingen zelf. Zo stelde de minister van binnenlandse zaken recent nog voor om vluchtelingen veel sneller over te nemen vanuit Afrika zelf naar Europa om zo hun eigen grenzen te verlichten.

“Refugee and migrant arrivals to Europe across the Mediterranean so far in 2015 have moved above 100,000, with record numbers now arriving every day in the Greek islands.

Official figures show that as of 8 June a total of 103,000 refugees and migrants had arrived in Europe: 54,000 in Italy, 48,000 in Greece, 91 on Malta and 920 in Spain.

The latest tally includes around 6,000 migrants and refugees who were disembarked in southern Italy last weekend in a major rescue operation coordinated by the Italian Coast Guard and joined by navy ships deployed by Frontex and from Italy, Germany, Britain, Ireland, Spain and MOAS. (...)

(stuk 26: UNHCR, “Mediterranean crossings in 2015 already top 100,000”, dd. 9 juni 2015, te consulteren op <http://www.unhcr.org/557703c06.html>, verzoekende partij zet vet)

“(…) As Italy struggled to cope with huge numbers of people rescued at sea, this ancient monastery was converted into emergency accommodation for 75 refugees and asylum-seekers. So far this year, some 60,000 men, women and children have braved the open sea, many in a desperate bid to find safety in Europe. More than 1,800 have perished in the attempt.

(…)

"There are no standard disembarkation and first reception procedures in Italy," noted Fabiana Giuliani, a UNHCR legal associate who has been present at the arrival in southern Italian ports of numerous ships carrying people rescued at sea. "Each seaport has a different procedure and this depends on whether the people were rescued by commercial vessels or the coastguard," she said, adding that not all ports have first reception facilities and there are different types of centre, which provide short or long-term accommodation for refugees, migrants and asylum-seekers.

Conditions in these centres vary, but they are all full. New arrivals are now being transferred to cities as far as Bologna in northern Italy.

(…)

"We have put in place a system to receive people and a network to accommodate them," said the prefect of Syracuse, Armando Gradone. "But we have to rely on volunteers to do all the work and the local facilities are overwhelmed. More staff and financial resources need to be channelled to places like Augusta and Pozzallo which are receiving thousands of people. We need a Mare Nostrum also on land!" In the outskirts of Syracuse, on a hill overlooking the sea, a former school has been transformed into a temporary centre providing dormitory accommodation for 60 people. They receive hot meals and have access to the Internet. There is also a public telephone so that residents can call their families to let them know they have survived the sea crossing. (...)

(stuk 27: UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, dd. 6 mei 2015, te consulteren op <http://www.unhcr.org/554a075a6.html>, verzoekende partij zet vet)

“Italy is to outline proposals to fast-track African migrants and send them directly to EU countries including Britain.

The minister's proposals come as the EU border chief warned that there are up to a million migrants in Libya preparing to cross the Mediterranean.

Italy, with its southernmost landfall just a 80km (49 miles) from Africa, is the first port of call for many seeking new lives in Europe.

With Libya descending into ever-worsening chaos and lawlessness, almost 9,000 migrants arrived on Italian shores in January and February, up 43 per cent on last year's record figures.

Fabrice Leggeri director of EU border control Frontex said: 'Our sources tell us there are anywhere between 500,000 to a million people ready to leave from Libya.' 'We have to be ready to address a more difficult situation than last year.'

With militias loyal to the Islamic State making frightening inroads in Libya, it is feared that jihadis could enter Europe by boat hidden among migrants.

Minister Alfano, of the centre-right NCD party, said the solution has to be found in Africa: 'We must resolve the problem at its origin. There are two paths, stabilise Libya and create refugee camps in Africa so that the screening is done there, and those who have the right to asylum are identified with a balanced distribution between the European countries.' (...)"

(stuk 28: Daily Mail, "Italy wants EU to share migrants: Interior minister proposes fast-tracking legitimate asylum-seekers across Europe to ease burden on its borders", dd. 21 maart 2015, te consulteren op <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2989039/Italy-wants-EU-share-migrants-Interior-minister-proposes-fast-tracking-legitimate-asylum-seekers-Europe-ease-burden-borders.html>, verzoekende partij zet vet)

De voorspellingen die in het voorgaande artikelen werden gemaakt, zijn momenteel ook realiteit aan het worden. Meer en meer vluchtelingen zoeken met de boot hun weg naar Europa en steeds meer en meer van deze bootvluchtelingen worden door de smokkelaars aan hun lot overgelaten op zee. Zo blijkt ook uit enkele van de volgende stukken.

"Hundreds of migrants have drowned in the Mediterranean this month, amid a surge in overcrowded boats heading for Europe from Libya.

The flow of desperate migrants from North Africa hoping to reach Europe is already much higher than in the same period last year.

Italy is on the frontline and has urged its EU partners to do more to help.

There have been many calls for co-ordinated EU action to intercept people traffickers and assess asylum seekers before they reach Europe. (...)

(stuk 29: BBC, "Why is EU struggling with migrants and asylum?", dd. 21 april 2015, te consulteren op <http://www.bbc.com/news/world-europe-24583286>, verzoekende partij zet vet)

"In de Middellandse Zee is opnieuw een boot met vluchtelingen aan boord aan het zinken. Dat meldt de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) die tevens stelt dat er zeker 20 vluchtelingen verdronken zijn. Vanmorgen zijn bij het Griekse eiland Rhodos drie migranten omgekomen toen hun zeilboot op de rotsen voer. En voor de Libische kust zouden intussen nog 2 reddingsbootjes in nood verkeren.

Het nieuws over de schipbreuk liep binnen terwijl de Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken in urgentie bijeen zaten over de vluchtelingenproblematiek in en rond de Middellandse Zee. De concrete aanleiding was de schipbreuk gisteren die aan 900 mensen het leven kostte. (...)"

(stuk 30: De Redactie, "Opnieuw boot met 300 vluchtelingen aan het zinken", dd. 20 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/2.38499?eid=1.2310720>)

"In de Middellandse Zee is een vluchtelingenboot met naar schatting 700 migranten aan boord gekapseisd op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa. Er wordt gevreesd voor honderden doden. Er is een grootscheepse reddingsoperatie opgezet, maar voorlopig zouden slechts 28 vluchtelingen zijn gered. 24 lichamen werden al geborgen.

Het ongeluk gebeurde op een kleine 200 kilometer van het Italiaanse eiland Lampedusa, net buiten Libische wateren. "Op dit moment vrezen we een tragedie van echt enorme proporties", zegt Carlotta Sami, woordvoester van de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR.

"Migranten verplaatsten zich naar één kant van schip"

"De eerste details kwamen van een van de overlevenden die Engels sprak. Hij zei dat er zeker 700 mensen, misschien zelfs meer, aan boord waren. De boot zou dan zijn gekapseisd omdat de vluchtelingen zich naar één kant van het schip verplaatsten toen een andere boot, waarvan ze dachten dat die hun redding kon betekenen, naderde." Volgens de Maltese krant Times of Malta werd uiteindelijk rond middernacht alarm geslagen.

Of er effectief 700 mensen aan boord waren, kan de UNHCR echter niet bevestigen. Wat wel al vaststaat, is dat er 28 overlevenden zijn. 24 lichamen werden al geborgen.

In een week tijd 10.000 bootvluchtelingen naar Italië

Aan de Italiaanse kusten blijven ondertussen vluchtelingen aankomen. Alleen in de voorbije week zou het al om 10.000 mensen gaan, die wél heelhuids Italië bereikten. Maar dit jaar zijn volgens de UNHCR

ook al meer dan 900 mensen bij de gevaarlijke overtocht in de Middellandse Zee om het leven gekomen.”

(stuk 31: De Redactie, “Vrees voor honderden doden na kapseizen vluchtelingenboot voor Libische kust”, dd. 19 april 2015, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2309222>)

Onze minister van Binnenlandse Zaken, de heer Jan Jambon, maakte op 20 april 2015 bekend dat België ook haar bijdrage wenst te doen in deze humanitaire crisis waaronder ook meer vluchtelingen opvangen, wat in casu ook belangrijk is bij de beoordeling van deze zaak.

“Minister van Binnenlandse Zaken Jan Jambon (N-VA) wil uitzoeken hoe ons land kan bijdragen in de strijd tegen de vluchtelingencrisis in de Middellandse Zee. Dat zou kunnen gaan van geld, tot de inzet van schepen of de opvang van vluchtelingen.

De Europese ministers van Binnen- en Buitenlandse Zaken en Migratie hebben een tienpuntenprogramma afgesproken van maatregelen om de huidige crisis in de Middellandse Zee op te vangen.

België wil daarin zijn steentje bijdragen, maar concrete afspraken zullen pas later gemaakt worden, aldus Jambon. Hij kan dus geen cijfer of geen concrete bijdrage leveren.

Wel wordt de capaciteit van Triton, de Europese kustwacht in de Middellandse Zee, verdubbeld. Ons land zou volgens Jambon dus financiële middelen kunnen leveren of -zoals bij de Operatie Atalanta voor de kust van Somalië- ook marineschepen zoals fregatten.

Jambon vindt het ook belangrijk dat de strijd wordt opgedreven tegen de mensensmokkelaars, zowel door het droogleggen van hun financiële netwerken als door het in beslag nemen en vernietigen van hun boten.

Tenslotte vindt ook Jambon de belofte van de EU om 5.000 van de meest kansarme vluchtelingen direct op te nemen vanuit de kampen, nogal weinig. Ons land heeft onlangs 300 Syriërs opgenomen en wat hem betreft, mag dat aantal voor ons land en de hele EU flink naar boven.”

(stuk 32: De Redactie, “België is bereid tot bijdrage in vluchtelingencrisis”, dd. 20 april 2015, te consulteren op

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/politiek/1.2311129>, verzoekende partij zet vet)

In het licht van de huidige omstandigheden dreigt het Italiaanse asielsysteem nog meer onder druk te komen staan. De toekomst ziet er momenteel nog niet veel beter uit, onder andere omdat vanuit Europa nog steeds geen voldoening gevend plan tot stand is gekomen om aan de vluchtelingenproblematiek tegemoet te komen.

Op de koop toe ligt er een absurd voorstel van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op tafel. Zij kwamen op 16 juni 2015, in Luxemburg, samen om de “bootvluchtelingencrisis” te bespreken. Na afloop verkondigde onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, dat er een voorstel bestaat om de vluchtelingen aan de Europese buitengrenzen “vast te houden”. Zij zouden er op het eiland Sicilië, Italië, in een centrum geplaatst worden waar zij vervolgens dienen te wachten of zij kans hebben op het doorlopen van een asielprocedure. Betreft het een migrant zonder perspectief op asiel dan wordt deze onverbiddeijk naar zijn thuisland teruggestuurd.

“De Europese ministers van Binnenlandse Zaken zijn in Luxemburg neergestreken voor overleg over de vluchtelingencrisis. Frankrijk en Duitsland toonden zich alvast bereid vluchtelingen uit Italië en Griekenland over te nemen, maar dan moeten aan de Europese buitengrenzen 'hotspots' worden opgericht waar migranten zonder perspectief op asiel geïdentificeerd en teruggestuurd kunnen worden. 'Wij zijn voorstander van solidariteit, maar niet zonder verantwoordelijkheid', zei de Franse minister Bernard Cazeneuve.

De Europeanen buigen zich voor het eerst over de veelbesproken voorstellen van de Europese Commissie om 40.000 Syrische en Eritrese bootvluchtelingen die sinds 15 april zijn aangekomen in Italië en Griekenland te spreiden over de andere lidstaten. Dat moet beide landen helpen om de massale toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. België zou de komende twee jaren 1.364 vluchtelingen moeten opnemen, Duitsland bijna 9.000 en Frankrijk ongeveer 6.700.

Wachtkamer

Duitsland en Frankrijk zijn alvast bereid om vluchtelingen over te nemen, meldde Cazeneuve aan de zijde van zijn Duitse collega Thomas de Mazière. Maar 'we willen een systeem aan de Europese buitengrenzen dat het mogelijk maakt het onderscheid te maken tussen zij die recht hebben op bescherming en zij die om economische redenen migreren en teruggestuurd moeten worden', aldus de Fransman, die beklemtoonde dat Europa zich wil inlaten in het beheer en de financiering van die 'hotspots'.

Ook de Belgische staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) hamerde erop dat solidariteit gepaard moet gaan met verantwoordelijkheid. 'Dat betekent dat ook de vingerafdrukken genomen moeten worden door de landen waar vluchtelingen eerst toekomen. Het is in dit klimaat echt onverantwoord dat er in ons land mensen toekomen die nog nooit ergens anders geïdentificeerd zijn, hoewel ze vaak al weken in de Schengenzone zijn.'

Volgens Francken moet aan de Europese buitengrens 'een soort wachtkamer' opgericht worden waar bootvluchtelingen moeten verblijven in afwachting van een oordeel over hun recht op asiel. Is de beslissing negatief, dan moeten ze meteen teruggestuurd worden. 'Dat is het beste ontradende signaal dat we kunnen geven aan vooral mensen uit West-Afrika, die weinig kans op bescherming hebben. Als we dat niet gaan doen, dan gaan ze blijven komen en dat gaat totaal onhoudbaar worden.'(...)

(stuk 33: Knack.be, "Francken wil "wachtkamers" voor bootvluchtelingen aan Europese buitengrenzen", dd. 16 juni 2015, te consulteren op <http://www.knack.be/nieuws/wereld/francken-wil-wachtkamers-voor-bootvluchtelingen-aan-europese-buitengrenzen/article-normal-579219.html>, verzoekende partij zet vet)

Met andere woorden zijn de Europese ministers van Buitenlandse Zaken van plan om alle vluchtelingen die via de buitengrenzen van Europa binnenkomen, op het eiland Sicilië samen te brengen. Het Italiaanse asielsysteem zal duidelijk nog meer onder druk komen te staan hierdoor en het heeft nu al met zoveel druk te kampen.

De toekomst ziet er voor het land Italië nog minder rooskleurig uit.

Gelet op deze situatie dient het meer dan ooit aanbeveling dat in landen die geconfronteerd worden met een Dublin-uitzetting naar Italië, zoals België in casu met de verzoekende partij werd geconfronteerd, een afdoende onderzoek wordt gevoerd.

4.1.7.

De verantwoordelijkheid van Italië wordt door de verwerende partij vooropgesteld op basis van een impliciet akkoord.

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in:

"Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent. De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen."

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid.

De verwerende partij heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent om toch tot deze verantwoordelijkheid te besluiten. Pas later, op 14 juli 2015, ging Italië effectief over tot een akkoord.

"En espèce, en l'absence de toute réaction des autorités italiennes avant la prise de la décision attaquée quant à la prise en charge et au traitement de la demande d'asiel de la partie requérante, en particulier de sa crainte de devoir se trouver sans logement et sans soutien financier au vu des multiples informations dont elle dispose, il appartient néanmoins à la partie défenderesse d'exclure ce risque, lequel serait constitutif d'une violation de l'article 3 de CEDH."

Het feit dat de Italiaanse overheid zeer laat op de vraag tot overname reageerde, doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

Bovendien betreft dit louter een formele bevestiging op een papier dat Italië akkoord is. Maar hoe en/of waar de vluchtelingen terechtkomen en/of opgevangen worden blijkt niet uit de bestreden beslissing. Op dit vlak heeft de verwerende partij nagelaten voor voldoende garanties te zorgen!

Het louter voortgaan op algemene beweringen vanuit de Italiaanse autoriteiten kan niet als voldoende gezien worden.

4.1.8.

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 en 4 EU – Handvest meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is."

3.1.2. De verzoekende partij verwijst in het middel naar haar verklaringen tijdens het Dublininterview. Zij stelt deel uit te maken van een kwetsbare groep en verduidelijkt hierbij dat ze werd mishandeld door de Italiaanse autoriteiten en dat ze hierdoor blijvende gevolgen heeft overgehouden en verder medisch dient opgevolgd te worden. Ze stipt hierbij aan dat op 13 oktober 2015 een operatie aan de neus volgt. Ze verwijst dienaangaande naar het arrest Tarakhel tegen Zwitserland. Ze is van oordeel dat de verwerende partij individuele garanties moet geven.

In zoverre de verzoekende partij aanstipt dat de verwerende partij niet betwist dat zij hardhandig werd aangepakt, doch verbaasd is dat deze laatste deze behandelingen niet meer dan normaal vindt, stelt de Raad vast dat los van de vraag of het gebruik van geweld kan worden getolereerd en of van de verzoekende partij in dergelijke situatie kan verwacht worden dat zij een klacht neerlegt bij de autoriteiten die haar hebben mishandeld, de verwerende partij het volgende motiveert: "zonder de

impact van een dergelijk incident te willen onderschatten merken we op dat indien betrokkene daadwerkelijk slachtoffer was van een gewelddadig optreden door de politie dit niet impliceert dat asielzoekers in Italië vanwege hun status risico lopen op systematisch en algemeen verbreid geweld door de tendens van geweldgebruik door politiediensten op asielzoekers.” De verzoekende partij toont niet aan dat recentere rapporten melding zouden maken van systematisch geweldsgebruik van politiediensten op asielzoekers. De verzoekende partij weerlegt de bevindingen van de verwerende partij op dit punt niet.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt zij met haar verklaringen prima facie niet aannemelijk dat zij zulke specifieke noden heeft dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de omstandigheden waarin de verzoekende partij zal worden opgevangen in Italië. In het administratief dossier bevinden zich medische attesten. In het eerste attest wordt aangegeven dat de verzoekende partij een heelkundige ingreep zal ondergaan aan de neus. In een tweede attest wordt aangegeven dat de verzoekende partij een hernia heeft en een fractuur aan de linker pols. De verzoekende partij krijgt kinesitherapie. De verwerende partij stipt in de motivering van de bestreden beslissing aan dat de verzoekende partij toegang zal hebben tot de gezondheidszorg en de reeds in België opgestarte behandeling zal kunnen verder zetten alsook de geplande ingreep in Italië kan worden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat uit het recente rapport over Italië van januari 2015 gecoördineerd door de European Council on refugees and Exiles (ECRE) in het kader van het project “asylum information database” (hierna: AIDA rapport), waaruit zowel de verzoekende partij, als de verwerende partij, citeren en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat asielzoekers het recht en de plicht hebben om zich in te schrijven in het Nationale Gezondheidssysteem. Uit het rapport blijkt verder dat de toegang tot de gezondheidszorg is verzekerd zowel in theorie als in de praktijk (AIDA rapport, Italië, januari 2015, 71-73). Zoals de verwerende partij terecht aanstipt toont de verzoekende partij niet aan dat een overdracht aan Italië om gezondheidsredenen niet mogelijk zou zijn of zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Deze concrete motieven worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de nood aan medische zorgen in overweging werd genomen door de verwerende partij. De verzoekende partij toont in het licht van wat hiervoor besproken werd niet aan, dat zij als alleenstaande man zulke specifieke noden heeft dat zij zich in een situatie van extreme kwetsbaarheid bevindt die bijkomende concrete en individuele waarborgen noodzakelijk maken. Gezien de verklaringen van de verzoekende partij en de voorliggende medische attesten, kon de verwerende partij op goede gronden besluiten dat er in casu geen specifieke noden of extreme kwetsbaarheid kunnen worden vastgesteld. Hierbij kan ook worden verwezen naar het arrest van het EHRM A.S. t. Zwitserland van 30 juni 2015 waarbij het Hof haar bevindingen uit de zaak Tarakhel bijstelt. In deze zaak werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich niet in een kritieke medische toestand bevindt en dat de medische behandeling in Italië voorhanden is.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij in het middel naar de systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure zoals die worden erkend en vermeld in internationale rapporten en verwijst zij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). De verzoekende partij meent dat er in Italië voor individuele asielzoekers geen reële en voldoende gelegenheid is om een asielaanvraag in te dienen. Ze meent dat er in Italië geen effectieve toegang tot de asielprocedure gegarandeerd is. Voorts krijgen asielzoekers in Italië onvoldoende toegang tot betrouwbare informatie en bijstand van een advocaat en een tolk. De verzoekende partij verwijst eveneens naar persartikels over de massale toestroom van asielzoekers in Italië. Om voormelde systeemfouten te staven, stelt de verzoekende partij dat ze naar recentere rapporten verwijst dan de verwerende partij in de bestreden beslissing. Ook wijst ze erop dat Italië vraagt dat er vanuit Europa meer hulp komt voor Italië en de vluchtelingen zelf. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat er in haren hoofde geen individuele garanties zijn omdat de Italiaanse autoriteiten nooit officieel ingestemd hebben met haar terugname. Ze meent dat het feit dat de Italiaanse autoriteiten nalaten te reageren ernstige twijfels doet rijzen over de vraag of ze haar asielaanvraag wel zullen behandelen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij voor voldoende garanties had moeten zorgen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een

invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).” [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoekende partij betoogt dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en behandeling van asielzoekers. De verzoekende partij meent dat er sprake is van systeemfouten in Italië.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Bijgevolg dient er nagegaan te worden of de verzoekende partij, met de verwijzing naar algemene rapporten en de persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en de recente korte verslagen van AIDA, "*Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*" van 30 april 2015, en van UNHCR, "*Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea*", van 6 mei 2015. Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland* (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met haar betoog, zoals infra nog besproken wordt, waarbij ze wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure toont ze geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak *Tarakhel* het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114). De grondige analyse die de gemachtigde uitvoert, toont immers aan dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn. Er kunnen echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in haar arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 118).

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde in concreto nagaat wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië.

De verzoekende partij meent dat er in casu twijfels zijn of ze effectief toegang zal hebben tot de asielprocedure. Vooreerst wijst ze erop dat Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met haar terugname. Ook meent ze dat veel afhankelijk is van de goodwill van de personen met wie de asielzoeker bij haar binnenkomst in Italië geconfronteerd wordt. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij uit het oog verliest dat ze naar Italië terugkeert als Dublin-terugkeerder. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat wanneer de Dublin-terugkeerder nog geen asielaanvraag heeft ingediend, hij alsnog een asielaanvraag kan indienen, net zoals alle andere asielzoekers.

Uit lezing van het AIDA-rapport van 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk, verwijst zij naar het feit dat uit het AIDA-rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, wordt erop gewezen het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Evenmin wordt de bijstand van een tolk uitgesloten. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). De verzoekende

partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat er in Italië geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie is, daar de brochures niet in alle talen beschikbaar zijn en de politie-eenheden die zich bezig houden met asielzoekers onderbemand zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoekende partij naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder. In dit verband blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Daarenboven blijkt uit het AIDA-rapport ook dat er informatiebrochures onder meer in het Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Arabisch, Somalisch, Koerdisch, Amharisch en Farsi beschikbaar zijn. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na aan te geven dat ze één van voormelde talen niet kan begrijpen. Gelet op het feit dat in haar geval de bijstand van een NGO verzekerd wordt, toont de verzoekende partij met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ook meent de verzoekende partij dat de opvang van asielzoekers in Italië uiterst summier is en dat er een groot risico bestaat dat ze op straat zal terechtkomen. De verzoekende partij verliest uit het oog dat ze nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het voormelde AIDA-rapport van januari en de recente korte verslagen van AIDA, *“Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”* van 30 april 2015, en van UNHCR, *“Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”*, van 6 mei 2015. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen: *“Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003.”*

En

“Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economischemigrant via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van

AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers.”

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de tekortkomingen in de opvang, tracht ze haar betoog te staven door uit verschillende persberichten en rapporten te citeren. Met een dergelijk betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de gemachtigde zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij hij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Verder wijst de gemachtigde er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de gemachtigde tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015 en het UNHCR verslag van 6 mei 2015. Hij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de gemachtigde wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals opgenomen in het AIDA rapport van januari 2015, het AIDA verslag van 30 april 2015 en het UNHCR verslag van 6 mei 2015, niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Verder wijst de Raad erop dat de huidige raadsman van de verzoekende partij haar kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.

In de zaak Tarakhel stelde het EHRM dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114). De grondige analyse die de gemachtigde uitvoert, toont immers aan dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn. Ook het EHRM stelde meermaals vast dat er ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem zodat niet geheel kan worden uitgesloten dat een groot aantal asielzoekers zonder opvang kan komen te staan of opgevangen zal worden in overvolle faciliteiten, in ongezonde dan wel gewelddadige omstandigheden.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met haar terugname, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten niet officieel hebben ingestemd met haar overname. De verzoekende partij kan dan ook niet gevold worden in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij

zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de zaak Tarakhel waarvan de omstandigheden niet de hare zijn, te weten een Afghaanse familie met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. De verzoekende partij is een alleenstaande man weliswaar met medische problemen, doch zoals hiervoor reeds werd besproken maakt ze niet aannemelijk dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Evenmin toont de verzoekende partij met de verwijzing naar allerhande rechtspraak aan waarom in haar geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Waar de verzoekende partij doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij als Dublinterugkeerder, bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielpcedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Met betrekking tot voormeld artikel 6 wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De verzoekende partij voert in het hoofdgeding van haar middel ook de schending aan van artikel 17 van de Dublin-III-verordening en van artikel 71/3,§3 van de vreemdelingenwet aan. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op

straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren van voormelde artikelen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, §1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG). Zij adstrueert haar middel als volgt:

“Aan de verzoekende partij werd in datum van 3 september 2015 (kennisgeving 3 september 2015) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

*Tegen deze negatieve beslissingen van de verwerende partij kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet **uitsluitend een beroep tot nietigverklaring** worden ingediend (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.*

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open.

*De verzoekende partij is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, **geen effectieve rechtsmiddelen** zijn in de zin van artikel 13 E.V.R.M. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.*

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal gerepatrieerd worden naar Italië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 E.V.R.M. stelt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

“(…)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan

worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S.t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 E.V.R.M. is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover de verzoeker beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. t. België en Griekenland, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het E.V.R.M. daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het E.V.R.M. (in de volgende middelen word o.a. een schending van artikel 3 en artikel 8 E.V.R.M. aangehaald – zie hierna). Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg.

Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld

van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Het is pas indien de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dat uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoeker, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat, bij een beroep tot schorsing tot uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsende werking afhangt van drie verschillende voorwaarden, die cumulatief dienen vervuld te zijn. Het betreffen 1) het uiterst dringende karakter, 2) de ernst van de aangevoerde middelen en 3) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijk controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem moet ertoe verplichten om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemden wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

Een ander criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat – asielzoeker niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar een ander land, en dit in het kader ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaten, in casu Italië. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring naar Italië) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M., in samenlezing met artikel 3 E.V.R.M., geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikel 3 E.V.R.M. worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).”

De beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van E.V.R.M. (S.J. v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoeker te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan

wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende:

“§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d’obliger l’étranger, qui est sous le coup d’une mesure d’éloignement et qui soutient qq’il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l’occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n’a pas d’effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c’est – à – dire quand l’étranger fera l’objet d’une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l’hypothèse où l’intéressé n’a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l’urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d’éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l’article 13 combiné avec l’article 3 de disponibilité et d’accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l’hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l’étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d’une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l’étranger n’est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l’ordre d’expulsion ni face à l’imminence d’un éloignement. C’est cette situation qui s’est produite en l’espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l’importance du droit protégé par l’article 3 et au caractère irréversible d’un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n’estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu’avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n’est pas non plus suspensif de plein droit de l’exécution de la mesure d’éloignement et qu’il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l’article 13 de la Convention combiné avec l’article 3 (...)

“§106. Au vu de l’analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n’a pas disposé d’un recours effectif, dans le sens d’un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention.

§. 107 Il s’ensuit qu’il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l’article 3. L’exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l’article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. » (Josef v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 E.V.R.M., en dit in combinatie met artikel 3 E.V.R.M.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de “nieuwe” “Dublin – III” Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de

Dublin III Verordening zeg ook dat de asielzoeker “de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblijfswet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit tweede middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetwijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name 5 of 10 dagen. Sinds voormelde wetwijziging voorziet de vreemdelingenwet immers in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt dat *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en naar het Grondwettelijk Hof van januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetwijziging. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de wetgever gevolg heeft gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van ons rechtsmiddel in de UDN-procedure.

In casu heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de vreemdelingenwet kent het voormeld beroep van de verzoekende partij een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak gedaan heeft over de vordering. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen”.

Voorts gaat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, 4e, 5e en 6e lid van de vreemdelingenwet: *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van

de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of teruggrijping van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen”.

Verzoeker is er in geslaagd op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, die na een inhoudelijk onderzoek van de daarin aangevoerde grieven, werd verworpen bij arrest nr. 152 325 van 11 september 2015. Verzoekers standpunt dat hij geen toegang had tot een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel kan dan ook niet worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetsbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’, waarna de Belgische wetgever een volle rechtsmacht beroepsprocedure heeft voorzien voor deze asielzoekers alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Gans deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals in casu. Evenmin kan de verzoekende partij zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG (Procedurerichtlijn) nu de bestreden beslissing geen beslissing is over de inhoud van de asielaanvraag en enkel een beslissing is over welke Dublin-lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet afgeleid worden dat het beroep tegen een beslissing die handelt over het aanduiden van de verantwoordelijkheid van een Dublin-lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit ‘s Raad arrest nr. 152 325 van 11 september 2015 blijkt dat alle grieven behandeld werden, m.i.v. de grief 3 van het EVRM en dit voor verzoekende partij verwijderd wordt naar Italië.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; van artikel 3 van het verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht. Zij adstrueert haar middel als volgt:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Italië, in casu zelfs zonder uitdrukkelijk akkoord van Italië, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Italië naar het land van herkomst, in casu Afghanistan, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Italië worden gegarandeerd. Het gegeven dat Italië geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

“the Special Rapporteur learned that some migrants detained in the CIEs were expelled to their countries of origin, despite having previously expressed their desire to make an asylum claim, however, prior to the formal registration of that claim. Another concern also relates to those migrants reportedly repatriated while still awaiting a judicial decision on their request to suspend the repatriation procedures following a negative decision on their international protection application made by the competent Territorial Commission.”

(stuk 34: UNHCR, “Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau: mission to Italy (29 september – 8 oktober 2012), dd. 30 april 2013, te consulteren op http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A-HRC-23-46-Add6_en.pdf)

“Difficulties in accessing the asylum procedure also continue to be reported from Expulsion and Identification Centers (CIEs), due to lack of legal information and assistance as well as administrative obstacles. Moreover, the lack of standard procedures concerning asylum applications by persons detained in CIE have led, in some instances, to delays in the transmission of asylum applications to the

competent Immigration Office. These delays may expose asylum-seekers to the risk of repatriation prior to consideration of their asylum applications, which could create the risk of refoulement.”

(stuk 35: UNHCR, “UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, dd. juli 2013, te consulteren op http://unhcr.org.uk/fileadmin/user_upload/pdf/Italy_Advocacy_paper.pdf, verzoekende partij zet vet)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Nergens kan de verwerende partij garanderen dat Italië Afghaanse vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Afghanistan, een land waar het leven en de vrijheid in gevaar is, en waar hij blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit maakt een schending uit van het non – refoulementverbod. De staten, zoals België, die vluchtelingen laten terugkeren naar Italië, onder de noemer dat Italië kan beschouwd worden als “verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming” zijn indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod (J. VANDE LANOTTE en M. VAN DE PUTTE, “De verantwoordelijkheid van de uitwijzende staat: de zaak Cruz Varas”, T.B.P. 1992, afl. 1, 3 – 8).

De indirecte verantwoordelijkheid van staten voor de inbreuk op een refoulementsverbod indien zij vluchtelingen terugsturen naar een staat waar een uitwijzing naar het land van herkomst, in casu Afghanistan, werd reeds door UNHCR bevestigd in het kader van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland overeenkomstig de Dublin II Verordening. Doch in casu gaat het om hetzelfde principe.

“The short time-limit for filing an appeal against the “interruption” decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.”

(UNHCR “The return to Greece of asylum-seekers with “interrupted” claims”, juli 2007)

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerster ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Italië om te vermijden dat Afghaanse vluchtelingen ten onrechte worden teruggewezen naar Afghanistan. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Eveneens ging het om arrest gewezen in kader van een uitwijzing naar Griekenland in het kader van de Dublin II verordening, doch dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Het “onderzoek” naar de effectiviteit van het principe van non – refoulement ontbreekt in de bestreden beslissing. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

“De l’ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l’appui de son recours, le Conseil considère qu’il n’est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l’article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l’espèce, l’Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d’état, exigent que les autorités de l’état qui entend faire reprendre un demandeur d’asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s’assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l’effectivité du principe de non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit. Eveneens schendt de Belgische overheid bij een uitwijzing van Afghaanse asielzoekers naar Italië op rechtstreekse wijze het art. 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

3.3.2. De Raad merkt op dat het non-refoulementbeginsel de staten die partij zijn bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) het verbod oplegt om een

vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Italië zoals België partij is bij de Vluchtelingenconventie.

Het EHRM heeft inderdaad reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen, niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of, mutatis mutandis, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er -gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten in het administratief dossier en het verzoekschrift- geen reden is om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat de verzoekende partij met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerepatriëerd. Daarenboven wijst de Raad erop dat toen de vingerafdrucken van de verzoekende partij op 18 mei 2015 in Italië genomen werden zij niet naar Irak gerepatriëerd werd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: *“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* Deze elementen van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd.

In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit twee rapporten van UNHCR van 30 april 2013 en juli 2013 die betrekking hebben op vreemdelingen die in een detentiecentrum (Expulsion and Identification centers) zitten. Hierbij gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat zij naar Italië terugkeert als Dublin-terugkeerder. In het AIDA-rapport (p.30) wordt hieromtrent gesteld dat een Dublin-terugkeerder een asielaanvraag kan indienen en dezelfde rechten heeft als een andere asielzoeker.

In zoverre de verzoekende partij meent dat naast een analyse van de asielprocedure en de opvang in Italië, de verwerende partij in casu in de bestreden beslissing in concreto had moeten motiveren omtrent het non-refoulementbeginsel, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij niet gewezen had op haar vrees voor refoulement van Italië naar Irak. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verwacht worden dat hij bij het treffen van een bijlage 26quater op een algemene wijze uitgebreid dient te motiveren omtrent de adviezen, conclusies en bezorgdheden geuit in verschillende rapporten, die niet door de verzoekende partij aangebracht worden, maar algemeen bekend zijn. Van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt wel verwacht dat hij *“a meaningful assessment of the applicant's claim”* doet zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het vereist (zaak K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu het geval van de verzoekende partij beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden die haar geval kenmerken zoals blijkt uit het geen voorafgaat en de bespreking van het eerste middel.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie; van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht.

Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van artikel 3 van het verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 niet wordt uitgewerkt in het verzoekschrift, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT